

Skojevska Organizacija u zase-
oku Rugarima; selo Kola prenosi
partizansku poštu kroz neprijate-
ljsku teritoriju.

OVO JE BILO MJESECA JUNA 1943. godine

Stamarević rođjena Gajić (Gojka) Milica rođom iz Kola, sada
nastanjena u Banjoj Luci,

I Z J A V I

Mjeseca juna 1943. godine, preko naših saradnika sa
terena koji su kontrolisali četnici, Skojevska organizacija u
Rugarima dobila je jedno pismo u koverti zatvorenoj, da se prebaci
u Banjaluku do jednoga drugog koji je također bio naš saradnik i
bio je zaposlen u pilani u Gornjem Šeheru. Uz pismo stajalo je
drugo pismo adresirano šifrom koja je značila našu Skojevstu
organizaciju, u kome je stajalo gdje se priloženo pismo ima
prečati i da se na isto, po svaku cijenu, treba donijeti odgovor.

Ovaj zadatak u to vrijeme bio je vrlo težak i delikat, još
kad se uzme u obzir i to, da niko nije mogao proći u grad
Banjaluku bez četničke dozvole i njemačke potvrde koja se ima
da stavi na četničku dozvolu. Na sastanku SKOJA diskutovali smo
ko bi se mogao primiti ovoga zadatka, i na koncu kad sam vidjela
da ni jedan član nebi mogao ovaj posao obaviti, ja sam se pri-
mila da to uzmem na sebe. Tako sam krenila jedno jutro i došla
do četničke straže koja je bila u selu Rekavicama u ~~kući~~ kući
trgovca Zagorca i tražila sam dozvolu da odem u grad, radi toga
što mi je majka jako bolesna i da tamo za majku kupim potrebne
lijekove. Četnici su u to povjerovali te sam dobila dozvolu da
mogu doći do grada a u predgrađu grada ima jedna straža četni-
čka koja dalje daje odobrenje za ulazak u grad. Krenila sam
iz Rekavice i stigla sam do predgrađa (Gornjeg Šehera) i nai-
šla na četničku stražu. Ovdje je na straži bio jedan naš dobar

simpatizer i saračnik koga su četnici silom mobilisali u svoje redove. On se je začudio kada je mene vidio i da oću da idem u grad znajući da sam kompromitovana. Ja sam mu nazovjестила da po svaku cijenu moram da ođem u grad, a da sam kod prve straže rekla da idem kupovati majci lijek. On me je savjetovao kako i kuća mogu proći da ne naiđjem na nekoga poznata, potvrdio mi dozvolu i krenila sam u grad.

Kad sam došla u Gornji Šeher otišla sam do pilane, te sam po ugovorenoj lozinci našla drugu do koga sam poslata, i predala mu pismo koje nijesam nosila sobom u grad nego u samarskoj stelji na konju moga jeđnog komšije, koji je toga dana po zađatku išao u grad tobože da tera drva na prodaju, a nosio je to pismo. Po pređaji pisma, nakon kraćeg vremena ovaj drug mi je predao jeđan paket težak oko đva kilograma i skrenio mi pažnu da ga đobro đuvam, da nebi pao u ruke neprijatelju. Onaj đovjek koji je donio pismo u stelji, sa njime sam se posavjetovala i ovaj paket smo raspakovali u kome su bili neki štanpani letci, koje smo zbili u slamu u samarsku stelju i tako pronijeli ovaj materijal da niko nije se mogao sjetiti da može me šta biti u samaru. Kad sam došla kući, ponovo sam spakovala ove letke, i adresirala na Jurišića Mlađju u Ribnik, koji je nam i poslao ono pismo za Banjaluku. Paket je bio poslat u Ribnik putem naše veze i kasnije sam doznala da je isti na vrijeme tamo prispio.

BANJALUKA.
25. januara 1963. godine.

(Stanarević Milica)

Stanarević Milica
.....

DA JE PREDNOSTAVU DALA I SVOJERUČNO
JE POTPISALA STANAREVIĆ MILICA,

T V R D I :

Paul Jese